

*

Наче вихор, минають роки,
Відколи мене зрадила ти;
Відколи своїм ніжним рукою
В моє серце забила ти гвіздь,
Відколи я без сну і спокою —
Умерлець — жию світу на злість.

Розцвітає і в'яне природа,
Проминає сльота і погода,
Наче хмари у днину жаркую,
Так круг мене змінюється світ,
Тільки я не змінююсь і чую
Біль незмінний, що в серці болить.

Кожда хвиля — для мене розпука,
Кождий погляд — наруга і мука,
Все, що бачу, ховає від мене,
Від чуми мов, свій вид і лице,—
Тільки гвоздя залізо студене,—
Чую добре,— як серце ми жре.

Людські втіхи і людські надії,
Людські сльози для мене чужії,—
Відколи коло власного болю
Весь мій дух ся скипів, наче кров,
Відколи твоя зрада
Роздавила мя лютов ногів.

І минають роки за роками,
І минають віки за віками,
Покоління, мов трави у гаю,
Наче тіні приходять і йдуть,—
Тільки я дарма смерті чекаю,
Мого болю віки не затруть.

І вже тисяча літ проминула,
Моя груди все ще пільги не вчула;
Ще так само прокотиться друга,
І безмірний їх ряд промине;
Но могила не прийме мене,
І не втихне в душі моїй туга.

Я сиджу, мов мертвий, не думаю,
Тільки чую мій біль,— тільки знаю,
Що, покинувши, ти мя прокляла,
Щоб так довго на світі жив я,
Щоб віку мого нитка тривала
Без кінця, як недоля твоя.